

STUART MACBRIDE

NEMŮŽEŠ BÝT OČITÝ SVĚDEK, KDYŽ TI VYDLOUBNU OČI...

SLEPÉ OKO

SLEPÉ OKO

STUART MACBRIDE

SLEPÉ OKO

Přeložil Ondřej Duha

Vydal nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2009 Stuart MacBride

All rights reserved.

Z anglického originálu *Blind Eye*

(Published by HarperCollins *Publishers*, London, 2009)

přeložil © 2013 Ondřej Duha

Redakce textu: Marie Černá

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074616945

Pro Scotta a Christophera

Ti, bez nichž...

Při psaní této knihy jsem některé věci popsal špatně. Někdy to bylo schválně protože jsem si myslel, že to bude ve prospěch příběhu, jindy... no, nikdo není dokonalý, že? Ale všechno, co jsem popsal správně, je zásluha následujících lidí:

Superintendanta Jima Bilslanda a všech příslušníků grampianské policie, kteří mi pomáhali, ale chtěli zůstat v anonymitě, Andrzeje Jastrzebskiho z Old Warsaw Bakery, Marka McHardyho a Michelle Bradyové, otce Keitha Herrery, Eryka Grasely z Crazy Tours, Krakow, Przemyslawa Biernata, který opravil spoustu mé polštiny, Antoniho Cybulskiho za to, že mě naučil klít, a úžasné Ishbel Gallové, která ví všechno, co se dá vědět o smrti, a nebojí se o to podělit. Díky, lidi.

Chci také poděkovat svému agentovi Philu Pattersonovi a všem v Marjacqu, mému redakčnímu ninjovi Sarah Hodgsonové (která se pořádně nadřela, aby tahle kniha vůbec vznikla), Jane Johnsonové a zbytku týmu v HarperCollins, Jamesi Oswaldovi a Allanu Guthriemu za jejich příspěví, Hilary Branderové, která se objevuje také jako postava v této knize, protože ona a její manžel přispěli velkou částkou na charitu grampianské policie (www.dicedcap.org), všem z aberdeenské Královské nemocnice, zvláště sestrám a pomocnému personálu na pohotovosti a oddělení 49, kteří se o mě starali během mého malého zdravotního selhání, a Fioně a Grendel za to, že mě zásobovaly mrtvými hlo-davci a šálky čaje.

Jo, a příští kniha se bude odehrávat v lednu a únoru – už mám dost všeho toho slunce, ze kterého se mi dělá zle.

Dívej se, jak utíkají...

1

Vyčkávání bylo nejhorší: krčít se u zdi, mžourat do zapadajícího slunce, čekat na rozkaz. Nepoužívaný průmyslový objekt v Torry – ne zrovna nejbohatší části Aberdeenu – po větru od rybí továrny a řady obřích žlutých kontejnerů přetékajících rybími hlavami, kostmi a vnitřnostmi, které hnily v teple červnového večera.

Šest ozbrojených policistů – tři dvoučlenné týmy, všichni oblečení v černém, zpocení a snažící se nedýchat nosem – napínalo uši, jestli přes divoký křik racků velkých jako příšery z Jurského parku nezaslechnou zvuk pohybu.

Nic.

Urostlý muž s nosem a ústy zakrytými černou šálou zvedl ruku. Ozbrojení policisté se napjali.

A tři, dva, jedna...

PRÁSK – beranidlo s rukojetmi udeřilo do zámku a dveře se rozlétly dovnitř ve spršce třísek.

„BĚŽ! BĚŽ! BĚŽ!“

Do temné chodby: šedé stěny, špinavý modrý koberec.

Tým jedna zajistil dílnu v zadním traktu, tým dvě si vzal na starost přední kanceláře a trojka vyběhla po schodech do prvního patra. Detektiv seržant Logan McRae smykem zastavil v chodbě nad schody: před sebou viděl převrácený psací stůl pokrytý prachem, uschlou kytku v květináči, tmavé obdélníky na stěnách, kde dřív visely obrazy, a čtvery otevřené dveře. „Vzduch čistej.“

Konstábl Guthrie, druhá polovina týmu tři, se připlížil k nejbližším dveřím se samopalem Heckler & Koch MP5 připraveným ke střelbě a nahlédl dovnitř. „Vzduch čistej.“ Couvl a zkusil další dveře v řadě. „Tohle je taková ztráta času. Kolikrát jsme už tohle v posledním týdnu dělali?“

„Hlavně mějte oči otevřené.“

„Tady žádný parchant není,“ řekl, „je to naprostá...“

Hlava mu odlétla dozadu a z nosu mu vytryskl gejzír krve. Guthrie tvrdě dopadl na podlahu a přilba se odrazila od špinavého koberce. Ozvalo se ostré třesnutí, jak spustil jeho samopal a prorazil díru v sádkartonu ve výši pasu.

A pak se ozval jekot. Pronikavý a bolestný, vycházející z té místnosti: „*Proszę, nie zabijaj mnie!*“

Logan odjistil svou zbraň a proběhl dveřmi. Kancelář: rozbitá židle sekretářky, rezivá registratura, telefonní seznam... žena. Choulila se u zdi a jednou rukou se držela za levý bok, kde se jí rozšiřovala temně rudá skvrna z rány po kulce. V druhé ruce svírala jako hůl velkou sešíváčku s krví na jednom konci.

Logan jí namířil samopal na hlavu. „K zemi, hned!“

„*Proszę, nie zabijaj mnie!*“ Žena byla špinavá, dlouhé tmavé vlasy se jí lepily k hlavě. Vzlykala a třásla se. „*Proszę, nie zabijaj mnie!*“

Něco jako „prosím“ a „neubližovat“?

„*Policja,*“ řekl Logan a snažil se o nejpřesnější výslovnost. „Jsem *policja*. Rozumíte? *Policja?* Policista?“ Zatracená práce. To měl za to, že nedával větší pozor při hodinách polštiny na stanici.

„*Proszę...*“ Sklouzla níž po zdi a nechala za sebou širokou rudou šmouhu. Stále opakovala: „*Proszę, proszę...*“

Logan slyšel kroky na schodech, pak někdo vběhl do chodby a zaklel. „Centrálo, tady je nula-tři-jedna-jedna: máme tu zraněného; opakuju, máme tu zraněného! Potřebuju tady záchranku, *hned!*“

„*Proszę...*“ Sešíváčka jí vypadla z prstů.

Ozbrojený policista vtrhl do místnosti a mířil zbraní všude kolem. Strnul, když spatřil ženu zhroucenou u zdi, nohy pokrčené a pokryté krví.

„Proboha, seržante, co jste jí udělal?“

„Já neudělal nic, to byl Guthrie. A byla to nehoda.“

„Zatraceně.“ Nově příchozí popadl vysílačku a požadoval informace o záchrance, zatímco Logan se snažil uklidnit ženu lámanou polštinou a spoustou gest.

Nezabíralo to.

Druhá polovina týmu dvě strčila hlavu do dveří a řekla: „Máme dalšího.“

Logan odtrhl pohled od ženiných zarudlých očí. „Dalšího? Cože?“

„Radši by ses měl podívat sám.“

Byla to o něco větší kancelář se stropem sklánějícím se k okapům budovy. Zaprášené střešní okno propouštělo dovnitř zlatou záři umírajícího slunce. Jediným kusem nábytku byl otlučený psací stůl s ulomenou nohou. Vzduch byl hustý pachem spáleného masa a lidských výkalů.

Zdroj zápachu ležel na podlaze za rozbitým stolem: nehybný muž schoulený do klubíčka.

„Proboha...“ Logan pohlédl na konstábla. „Je...?“

„Jo. Jako ostatní.“

Logan si dřep, nahmatal tep a dvakrát ho zkontroloval.

Muž byl dosud naživu.

Položil mu ruku na rameno a převalil ho na záda.

Muž zasténal. A Loganův žaludek se pokusil zbavit makaronů se sýrem, které měl k obědu.

Někdo toho chudáka surově zbil – zlomil mu nos a vyrazil pár zubů, ale to nebylo všechno. Všechna ta zranění nestála ani za řeč ve srovnání s tím, co mu udělal s očima.

Stejně jako ostatním.

„Tak jo, to stačí.“ Detektiv šéfinšpektor Finnie uhodil dlaní do stolu v čele malé zasedačky, sežehl pohledem shromážděné policisty a počkal, až se ztiší. Se zplihlými vlasy, mohutnou čelistí a tlustými rty jako z gumy vypadal jako žába zastižená během proměny v nijak zvlášť atraktivního prince.

„Díky včerejší *brilantní* práci týmu tři,“ řekl, „došel tisk nějak k názoru, že jsme banda zatracenejch idiotů.“ Zvedl ranní výtisk *Aberdeen Examineru* z toho rána, přes jehož první stranu se táhl titulok „POLICIE POSTŘELILA NEOZBROJENOU ŽENU PŘI ZPACKANÉ RAZII“.

Logan sedící v zadní části místnosti se stísněně zavrtěl na židli. První operace, které se po půl roce zúčastnil, byla „zpackaná“. Průser. Fiasko. Naprostá zkurvená katastrofa. Nezáleželo na tom, že to nebyla jeho vina – ten zátať ani neprobíhal pod jeho velením.

Zabloudil pohledem k hodinám na zdi za šéfinšpektorem Finniem. Za pět minut tři čtvrtě na osm. Polovinu noci strávil v nemocnici a tu druhou pápírováním: snažil se vysvětlit, jak došlo k tomu, že nedopatřením postřelili civilistu. Po dvou hodinách spánku mohl teď fungovat jen díky třem šálkům kávy.

Finnie hodil noviny na stůl. „Dneska ráno jsem měl dvě hodiny na telefonu šéfkonstábla. Chtěl vědět, proč nejsou mí *tak profesionální* policisté schopní provést *jednoduchý* násilný vniknutí beze ztrát na životech.“ Odmlčel se a sarkasticky se usmál. „Vyjádřil jsem se snad při instruktáži nejasně? Pomátnul jsem se dočasně na rozumu a řekl, že můžete zastřelit, koho chcete? Bylo to tak? Protože jediná *další* možnost, která mě napadá, je, že jste banda neschopnejch pitomců, a to přece *nemůže* bejt pravda, že ne?“

Nikdo neodpověděl.

Finnie přikývl. „Myslel jsem si to. No, určitě vás *potěší*, že nás čeká vyšetřování odboru vnitřní kontroly, který začne, jakmile tady skončíme.“

To vyvolalo kolektivní zasténání všech dvanácti členů týmu.

„Sklapněte. Vy si myslíte, že jste na tom špatně? A co ta chudák ženská, která je na intenzivní péči s kulkou v těle?“ Pohlédl Loganovým směrem. „Seržante McRae, superintendent Napier vás chce jako prvního. *Prosím*, prokažte nám laskavost a aspoň pro jednu předstírejte, že jste policista. Dobře? Můžete to pro mě udělat? Pěkně prosím.“

Rozhostilo se ticho a všichni odvrátili zrak. Logan cítil, jak rudne v obličejí. „Ano, pane.“

„A až tam skončíte, čeká vás práce řidiče. Třeba vás to na nějakou dobu udrží dál od malérů. Další fotku.“ Finnie kývl na svého pomocníka – hubeného detektiva seržanta s rezavými vlasy podobnými stočeným měděným drátkům – a obraz na monitoru se změnil. Bezvýrazný obličej muže okolo pětadvaceti, usmívajícího se do fotoaparátu v nějaké hospodě. „Tohle je oběť číslo pět: Lubomir Podwoiski.“

Další příkývnutí a nová fotografie. Skoro všichni v místnosti zakleli. Šťastnou tvář vystřídala ta zbitá noční můra, kterou Logan viděl předchozího večera. Místo očí jen potrhané díry se spálenou tkání na okrajích.

„Proboha...“ vydechl někdo.

Finnie poklepal na monitor. „Dobře si to prohlédněte, dámy a pánové – protože tohle se bude dít znova a znova, dokud nechytíme toho parchanta, co to dělá.“ Nechal mužovu zohavenou tvář na obrazovce celou minutu. „Další fotku.“

Podwoiski zmizel a nahradil ho dopis se spoustou druhů písma v různých barvách. „Tohle přišlo dneska ráno.“

Vy je sem pouštíte! VY je sem pouštíte a oni VOLNĚ POBÍHAJÍ JAKO PSI. Tahle polská **zvířata** nám berou práci. Berou nám naše ženy. **Dokonce nám vzali našeho Boha!** A vy nic neděláte.

Někdo musí bojovat za správnou věc.

Udělám, co musím. Všechny je **OSLEPÍM**, jako jsem **OSLEPIL** toho posledního! **A VY** se budete **BRODIT** v hořící krvi **divokých psů!!!**

Finnie zvedl sbírku igelitových sáčků na důkazy, každý s jedním malým nenávisným vzkazem vytištěným na laserové tiskárně. „Pět obětí, pět telefonátů, pět dopisů. Chci, abyste si všichni *znova* přečetli ten profil. Ve tři přijde doktor Goulding, aby ho aktualizoval o novou oběť, a *mohlo by* bejt pěkný, kdybyste mu přispěli svou troškou do mlýna, ze který by bylo poznat, že máme vůbec *poněť*, co děláme. Nezdá se vám?“

Setkání s odborem vnitřní kontroly bylo asi tak zábavné, jako nechat si vytrhnout zub bez umrtvení. Superintendent Napier, muž, jehož úkolem bylo podat si své kolegy, jakmile se něco zvrtilo, v jednom kuse mlel a vysvětloval

Loganovi, v čem přesně spočívalo neprofesionální chování týmu tři během razie z předchozího večera. A naznačoval, že to vlastně byla Loganova chyba... jen proto, že byl detektiv seržant a Guthrie jen policejní konstábl se svorkou ve svém nově zlomeném nose.

Po dvou hodinách, během nichž byla Loganovi vysvětlena každá chyba, kterou udělal v posledních sedmi měsících, mohl Logan konečně odejít. S hlasitým dupáním seběhl ze schodů a mumlal si a klel celou cestu až k zadnímu vchodu, jímž vyšel na ranní ulici. Šel si vyzvednout auto, aby si mohl vychutnat to privilegium vozit šéfinpektora Finnieho po městě.

Zadní vyvýšené parkoviště za ústředím bylo malé slunné místo plné vyhoštěných kuřáků, kteří se snažili nasát do plic tolik nikotinu, aby přežili další půlhodinu. Logan se tím davem prodral a zamířil k neoznačeným služebním vozům oddělení.

Zatracený Finnie.

Zatracený Finnie a zatracený superintendant Napier.

A zatracená grampianská policie.

Co když měl Napier pravdu? Co když bylo na čase „zvážit změnu kariéry“. Cokoliv muselo být lepší než tohle.

„Ahoj, Lazi, kam myslíš, že jdeš?“

Sakra.

Obrátil se a uviděl inspektorku Steelovou, jak se opírá o šéfkonstáblovo zbrusu nové audi s cigaretou visící z koutku úst a velkým kelímkem kávy postaveným na kapotě auta. Její vlasy vypadaly, jako by ji učesala ožralá gorila – což byl pokrok oproti předchozímu dni. Obracela obličej ke slunci a nechávala své vrásky koupat v záři nádherného letního rána.

„Od kdy si tykáme?“

„Už bylo na čase, ne?“ ušklíbla se. „Hele, slyšela jsem, že jste včera večer šlápli kapku vedle...?“

„Nezačínej, jo? Stačilo mi to dneska ráno od Napiera.“

„A jak se má ten všema milovanej představitel odboru vnitřní kontroly?“

„Je to ryšavej čůrák.“ Logan pohlédl na nablýskané modré audi. „Šéfkonstábl tě zabije, jestli zjistí, že používáš jeho chloubu a radost jako stolek na kafe.“

„Nesnaž se změnit téma. Co říkal Napier?“

„Jako obvykle: Jsem na hovno. Moje práce je na hovno. A všechno, čeho se dotknu, se promění v hovno.“

Detektiv inspektor Steelová dlouze potáhla z cigarety a vytvořila svou vlastní kouřovou clonu. „Musím uznat, že na tý ‚proměně v hovno‘ něco je. Nic ve zlým.“

„Díky. Moc děkuju. To je fakt milý.“

„Jenom nebuď tak přecitlivělej. Prostě procházíš těžkým obdobím, to se stává. Není přece ještě konec světa.“

„Sedm měsíců není ‚těžký období‘, to je –“

„Každopádně,“ řekla, „dneska je tvůj šťastnej den: doprovodíš mě na cestě po místních základkách. Nějakej starej parchant se snaží nalákat děti do svého auta tím, že jim nabízí štěňata a různý sladkosti.“

„Dneska nemůžu,“ ohradil se Logan a ucouvl. „Musím zajít do špitálu a promluvit si s poslední Oidipovou obětí a tou ženskou, kterou jsme –“

„Postřelili?“

„Byla to nehoda, jasný?“

„No jo, jasně, pane Popudlivej. A co kdybych já doprovodila tebe? Ukážu ti, jak skutečnej polda vyslýchá oběti.“

„Fajn, můžeš jet vzadu s Finniem.“

Steelová sklapla a oprášila si z náprsenky blůzy malou lavinu popela. „To bych radši měla zánět močáku.“

„Jednou s ním budeš muset dělat.“

„To bych se radši viděla v prdeli.“ Jedním potáhnutím zpopelnila poslední dva centimetry cigarety a típla ji o boční zrcátko šéfinspektorova auta. „Ty se pobav s Žabím ksichtem, svoji genialitu nechám vychutnat někomu jinýmu. Kde je Rennie?“

„Vrátí se až v pátek.“

„Proboha... Tak jo. Vezmu si Beattieho, už seš spokojenej?“ Obrátila se a s klením oddusala zadním vchodem zpátky do budovy.

Aberdeenská královská nemocnice není moc hezká budova. Soubor žulových krabic propojených chodbami a přeplněnými parkovišti s puvabem kopance do koulí.

Šéfinspektor Finnie cestou nepronесl jedině slovo, jenom seděl vzadu a hrál si se svým BlackBerry. Nejspíš posílal jízlivé e-maily detektivu superintendantovi, velicímu kriminálnímu oddělení.

„Promiňte, že se ptám, pane,“ ozval se Logan, když vyrazil na druhý okruh po parkovišti, aby našel místo, kde by mohl nechat nablýskaný nový vauxhall, „proč jste s sebou nevezl detektiva seržanta Pirieho?“

„Věřte mi, že jste nebyl moje první volba. Pirie musel dneska ráno k soudu; jakmile bude volnej, předáte mu to, jasný? Tak se možná nakonec dobereme nějakýho výsledku.“ Finnie se díval, jak míjejí další řadu špatně zaparkovaných aut. „No, i když si tu vaši vyhlídkovou jízdu *moc* užívám, nemám čas. Vysaďte mě u hlavního vchodu, pak mě dohoníte. Myslíte, že to nezvoráte?“

Logan držel jazyk za zuby a udělal, co dostal příkazem.

Čtvrt hodiny nato se už vlekl chodbou k jednotce intenzivní péče následovaný tlustou sestrou s kotníky jako pařezy.

„Nechápejte mě špatně,“ řekla, „není to její vina, ale stejně – když se chcete přestěhovat do nějaký země, máte se aspoň naučit tamní jazyk.“ Odbočila doprava vedená barevnými čarami na linoleu. „Jakmile se opijou, zapomenou anglicky. Mimochodem, můj manžel je stejnej, ale ten je z Ellonu, tak co byste čekal?... A jsme tady.“

Ukázala na soukromý pokoj na konci chodby. U dveří seděl uniformovaný policejní konstábl a četl řvavý bulvární plátek s titulkem „CELULITIDA CELEBRIT!“ rozmáznutým po celé obálce.

„Tak jo,“ řekla sestra, „jestli mě omluvíte, musím jít na dvouhodinovou přednášku o nutnosti mýt si ruce. Bůh nás chraň před zatracenejma politikama...“

Logan se díval, jak s remcáním a vrzáním podrážek odchází, pak došel ke konstáblovi a pohlédl mu přes rameno na fotografii ženy s dolíčkovitými stehny oblečené v bikinách. „Kdo je sakra tohle?“

Konstábl pokrčil rameny. „Nemám tušení. Ale má pěkný kozy.“

„Finnie je vevnitř?“

„Jo, vypadá, jako kdyby mu někdo nasral do boty.“

Logan si odkašlal. „Musím vám připomínat, konstáble, že mluvíte o svém nadřízeném?“

„To ještě neznamená, že není sarkastickéj pitomec.“

Což byla pravda.

Logan strčil do dveří a vstoupil do jasně osvětleného nemocničního pokoje. Lubomir Podwoiski se choulil v posteli, oči zakryté bílou gázou a kapačku s morfiem zavedenou do hřbetu levé ruky. Finnie a policejní tlumočnice si postavili židli každý k jedné straně postele a detektiv šéffinspektor seděl se zkříženými pažemi, zatímco tlumočnice dokončovala překlad čehosi do polštiny.

Po dlouhé pauze zamumlal Podwoiski odpověď. Tlumočnice se předklonila a přiblížila na pár centimetrů od slepcových rtů. A pak se ušklíbla. „Říká, že si nic nepamatuje.“

Finnie sevřel ústa do zlé tenké linky. „Zeptejte se – ho – znova.“

Tlumočnice si povzdechla. „Ptám se ho už od –“

„Povídám, zeptejte se znova.“

„Dobře. Jak chcete.“ Vrátila se k polštině.

Detektiv šéffinspektor vzhlédl a uviděl Logana stát ve dveřích. „Kde jste byl?“

„Musel jsem zaparkovat na kiláky daleko. Chcete, abych –“

„Ne. Běžte si promluvit s tou ženskou. Pamatujete se na ni? Na tu, do který

se vám náhodou povedlo vpálit kulku? Bylo by milý vědět, *proč* tam byla a *co* viděla.“

„Ale –“

„Ještě *dneska*, seržante.“

„Ano, pane.“

Vypadala jako z porcelánu a její bledou pleť hyzdily velké červenofialové modřiny. Stále se však dalo poznat, že před tímhle vším bývala hezká.

Kryší hnízdo z hadiček a drátů ji spojovalo s řadou přístrojů na oddělení intenzivní péče a její naprostou nehybnost narušovalo jen mírné zvedání a klesání hrudníku, podporované ventilátorem vedle její postele.

Logan mávl na sestru a zeptal se jí, jak se pacientce vede.

„Nijak zvlášť.“ Sestra zkontrolovala tabulku v nohách postele. „Kulka proletla tračnickem a tenkým střevem a škrábla spodní okraj sleziny... Zastavila ji až páteř. Budou muset počkat, až trochu zesílí, než se ji pokusí vyjmout. Ztratila hodně krve.“

„Máte poněti, kdo to je?“

„Vůbec nenabyla vědomí.“ Sestra pověsila tabulku zpátky na postel. „Můžu vám jenom říct, že jí je něco přes dvacet. Jinak je totožnost neznámá.“

„Sakra...“ Logan ukázal na plastový džbán s vodou na nočním stolku. „Mohl bych si půjčit jednu z těch sklenic?“

„Proč?“

„Nevzal jsem si s sebou sadu na snímání otisků.“ Logan si natáhl latexové rukavice, zvedl sklenici a dočista ji utřel rohem prostěradla. Pak ženě rozevřel pravou ruku a opatrně překulil sklenici přes břítka prstů.

Zarazil se při pohledu na její zápěstí. Obkružovala ho tenká linie fialových modřin, asi centimetr široká. Na levém bylo totéž. „Zatraceně...“

Logan postavil sklenici tam, kde ji vzal. „Pomozte mi vytáhnout to prostěradlo, kterým je přikrytá. Chci se jí podívat na kotníky.“

„Ani náhodou. Zrovna jsem tu postel přestlala. Musím se starat i o ostatní pacienty, víte.“

Ale Logan neposlouchal, vytáhl prostěradlo a odkryl pár bledých nohou. Na kotnících byly stejné kruhové modřiny. „Udělalí jste jí test na znásilnění?“

„Co? Ne, proč bysme –“

„Ty modřiny jako náramky na zápěstích a kotnících – někdo ji spoutal a zmlátil. Myslíte, že se s tím u takhle hezký holky spokojil?“

„Seženu doktora.“

„A co *přesně* jste si myslel, že děláte?“ Detektiv šéfinšpektor stál v nemocniční chodbě a mračil se na Logana, zatímco sestra stavěla zástěnu kolem lůžka jejich záhadné ženy. „Že bych přehlédl oběžník? Povýšili vás zničehonic na hlavního vyšetřovatele tohoto případu?“

„Jenom jsem myslel, že by to ušetřilo –“

Finnie dloubl Logana do hrudníku. „Než *cokoliv* uděláte, proberete to se mnou. Jasný?“

„Ale –“

„Nebo snad *toužíte* strávit každý den odedávna až do důchodu tím, že budete vykládat usoplenejm harantům o bezpečnosti silničního provozu? Takhle je to?“

„Ne, pane. Já jenom –“

„Nevím, na jaký fušerský metody jste zvyklej, ale když pracujete pro mě, budete poslouchat rozkazy, nebo vás pošlu zpátky, kde jsem vás našel.“

„Ale –“

„Po tom, co jste předvedl vloni, máte *kliku*, že nejste bez práce a navíc děláte na velkém případě. Myslel jste si snad, že vám k případu Oidipus pomohla nějaká kouzelná víla? Tak na to zapomeňte.“ Znovu do Logana dloubl. „Máte zkušenosti se sériovými magory a já si myslel, *opravdu* jsem si myslel, že byste mohl využít týhle příležitosti k tomu, abyste vytáhnul hlavu ze zadnice a dal si do kupy ten svůj zmrvenej život. Nebo jsem se spletl? Fakt jste takovej idiot, jak všichni tvrdí?“

Logan zaskřípěl zuby, zhluboka se nadechl a řekl: „Ne, pane. Děkuju, pane.“

„A?“

„Už se to víckrát nestane?“

„To jsem nemyslel. Kdy budou mít výsledky toho testu na znásilnění...“ Zarazil se a pohlédl na sáček na důkazy v Loganově ruce. „Tohle je sklenice?“ Finnie popadl sáček a podržel ho na světle. „Proč tam máte sklenici?“

„Neznáme totožnost oběti a já s sebou neměl sadu na otisky, tak mě napadlo –“

„Vidíte? To jsou přesně ty nesmysly, o kterejch mluvím. Máme tady policisty na čtyřadvacet hodin denně, nemyslíte, že by mohli mít – čistě *náho-*

dou – sadu na otisky? Hm? To vás nenapadlo?“ Chvilku na Logana zíral. „Tak to tam odvezte.“ Podal mu sáček na důkazy. „A nafasujte si svoji Sadu mladýho detektiva.“

Než přišly z laboratoře výsledky otisků prstů, bylo skoro půl třetí. Logan seděl ve své kanceláři v kriminálním oddělení a chroupal tabletu na trávení, aby zahnal následky vegetariánského kari z mikrovlnky, které měl k obědu. A teď musel říct Finniemu, že stále nemají tušení, kdo ta žena je. Nemohl se dočkat.

Parchant s žabím ksichem.

Žádný div, že měl Logan špatné trávení.

Chvíli trvalo, než Finnieho vystopoval, ale nakonec šéfinspektora našel v jedné z malých kanceláří – stěží dost velké pro dva psací stoly, tři židle a podivný pach po vejcích. Seděl na kraji stolu zabraný do hovoru s vytáhlým administrativním důstojníkem.

Logan se opřel o zeď, aby počkal.

Finnie se ani neohlédl. „Chtěl jste něco, seržante, nebo jste se jenom bál, že ta zeď spadne, když ji nepodepřete?“

„Nepodařilo se nám najít v databázi její otisky.“

„A?“

„A nic.“

„Řekl jste už tiskovému mluvčímu, aby rozeslal fotografie té ženy?“

„No... ne.“

Po těch slovech se Finnie otočil. „Proč ne? Buďte iniciativní, proboha.“

„Řekl jste mi, abych nedělal nic, co s vámi předtím neproberu.“

„Kolik vám je, dvanáct? Mluvíte jako moje neteř.“ Detektiv šéfinspektor natáhl ruku. „Tu fotografii.“

Logan mu podal lesklý snímek patnáct na jednadvacet centimetrů zachycující jejich neidentifikovanou oběť, jak leží na nemocničním lůžku s kapačkami a hadicí plicní ventilace. Nebyl to zrovna nejkrásnější portrétní snímek na světě.

Finnie mu ho hodil zpátky. „Tohle je k ničemu. Odneste to na fotografický. Povězte jim, ať vyretušou všechny ty trubky a hadičky, přidají trochu barvy pleti, potlačí ty monokly... Ať z ní prostě udělají člověka, kterého by někdo mohl opravdu poznat.“

„Ano, pane.“

„A bylo by hezký, kdyby to bylo ještě *dněska*, seržante. Teda pokud nemáte moc *práce*.“

Technička v tričku s nápisem „DINOSAURUS BARNEY PREZIDENTEM“ pronesla několik pohrdavých poznámek o kvalitě fotografie a pak řekla, že uvidí, co se dá dělat. Nic však neslíbila.

Logan ji nechal pracovat a zamířil zpátky do kanceláře kriminálního oddělení vypít si šálek čaje a na chvíli se zašít. Ne že by tam měl klid – jeho přihrádka na poštu přetékala novými směrnicemi, oběžníky, upomínkami na nutnost včas odevzdávat zprávy a na vrchu toho všeho, označené malým červeným vykřičníkem, další předvolání od odboru vnitřní kontroly. Zjevně objevili nějaké nesrovnalosti mezi jeho a Guthrieho verzí událostí – nevdalo by mu to s nimi probrat zítra v půl jedenácté dopoledne?

To by rozhodně vadilo. Ale neměl vlastně na vybranou.

V koutě kanceláře stála malá lednička. Logan z ní vyndal krabici s nápisem „DUNCANOVO MLÉKO – RUCE PRYČ, HNUSNÝ ZLODĚJI!“, udělal si šálek čaje a odnesl si ho ke svému stolu, kde se posadil a zahleděl se z okna: sledoval párek racků, jak odtrhávají gumičky ze stěračů porsche zaparkovaného na ulici pod ním. Napadlo ho, jestli by se mu někde nepodařilo vyhrabat pár sušenek.

„... z laboratoře?“

„Cože?“ Logan se otočil se židlí a pohlédl do tváře nově příchozího – detektiva seržanta Pirieho, který se vracel od soudu a kráčel přes místnost k němu.

„Povídám, už máš tu fotku zpátky z laborky?“

„Co ten nafoukanej výraz?“

„Richard Banks dostal osm let. Ten parchant se to snažil uhrát na dohodu o vině a trestu, ale prokurátor ho s tím poslal někam.“

„Gratuluju.“

„Ta fotka?“

„Pořád na tom dělaj.“

„Test na znásilnění?“

„Stejná odpověď.“

„Hm...“ Pirie si prohrábl rukou své ryšavé vlasy podobné drátěnce. „To se šéfovi nebude líbit.“

„Fakt? To bude ale novinka.“

„Jo, no... pošli mi mejlem všechno, co o té neznámé ženě zjistíš, a pak se můžeš vrátit k pobíhání za vrásčitou přírodní katastrofou Steelovou.“

Logan ho probodl pohledem. „Fakt chceš vyhrát soutěž o největšího idiota mezi detektiv inspektory?“

„Teď jsi mi to nandal.“ Pirie se usadil na kraji Loganova stolu. „Finnie mi řekl, že ses pokusil sejmout otisky té oběti na sklenici na vodu...“ Přelétl

pohledem po hromadě lejšter a zastavil se na igelitovém sáčku na důkazy se sklenicí uvnitř. „A tady ji máme! Myslel jsem, že si jenom dělal srandu.“ Zvedl sáček a ušklíbl se. „Co jsi zač, Nancy Drewová?“

„Cha, cha.“ Logan mu sáček vytrhl, nacpal ho do spodní zásuvky pod hromadu časopisů *Policejní věstník* a pak zásuvku zabouchl.

„Jedno nechápu – proč mě do toho zatáhnul? Pořád jenom... *remcá*.“

„To je jasný.“ Pirie vstal, otočil se a vyšel ze dveří. „Nemá tě rád.“

Loganovi začal na stole zvonit telefon a vytrhl ho z myšlenek, co by se dalo udělat s Pirieho předkožkou a struhadlem na sýr.

„McRae?“

„Pořád děláš pro *Žabí ksicht Finnieho*?“ Hlas inspektorky Steelové zněl udýchaně.

„Už ne, Pirie převzal –“

„*Tak pohni zadkem dolů. Máme na krku výtržnost!*“

Turf 'n Track bylo místo, které by sotva někdo zanesl do turistické mapy – ledaže by připojil velký titulek VYHÝBAT SE JAKO MORU!. Nacházelo se v krátké řadě špinavých krámů v srdci Sandilands, obklopené sebevražedně depresivními městskými byty. Před tím malým nákupním centrem se rozkládalo parkoviště plné výmolů ozdobené vyhořelou popelnicí, jejíž zápach z roz-taveného plastu visel nad zašedlým asfaltem. Na jedné straně stál obchod s potravinami, na druhé zaprášená mrtvola videopůjčovny s výlohou zatlučenou překližkou a na konci prodejna kebabů. Všechno pokrývaly vrstvy graffiti – až na Turf 'n Track. Jeho zatemněná okna a zelenožlutý vývěsní štít byly neposkvrněné. S McLeodovými si nikdo nezahrával. Aspoň ne víckrát než jednou.

Celá oblast působila zchátralým, zanedbaným dojmem, dokonce i hrstka dětí, které postávaly na kraji parkoviště a sledovaly potyčku.

Logan vyjel se služebním autem na chodník, vyskočil do teplého odpole dne a zařval: „POLICIE!“

Nikdo mu nevěnoval nejmenší pozornost.

Detektiv inspektor Steelová se vysoukala ze sedadla spolujezdce, zapálila si cigaretu a zahalena oblakem dýmu se rozhlédla po scéně. Šest mužů plně zaměstnávala snaha vymlátit ze sebe navzájem duši. „Poznáváš někoho?“ zeptala se.

Všichni měli na sobě džíny a trička a uštědřovali rány pěstí a kopance s divokou bezstarostností. Občas někdo vběhl mezi ně, pohrozil někomu pěstí a rychle se stáhl. Amatéri.

Inspektorka ukázala na jednoho z útočníků, podobaného paviána s krvavým

řtem, který zrovna praštil tlustého chláпка ostříhaného podle kastrolu. „Jeho. Toho podobance. Jsem si jistá, že jsem ho sbalila za prodej drog.“

Logan to zkusil znova: „POLICIE! NECHTE TOHO!“

Někomu se podařila obzvlášť dobrá rána a diváci to ocenili chraptivým jásosem.

„POVÍDÁM, NECHTE TOHO!“

Steelová položila Loganovi ruku na paži. „Řvaní moc nezabírá, co?“

Logan udělal dva kroky směrem k mase míhajících se pěstí a tenisek. Inspektorka zesílila sevření. „Nebud' idiot – možná je to jenom banda srabů, ale *tebe* by na kusy roztrhali.“

„Nemůžeme tady jenom stát a –“

„Ale můžeme.“ Steelová se vytáhla na kapotu služebního auta a nohy se jí kývaly třicet čísel nad zemí. „No tak, ani jeden nemá zbraň. Pěkně se posaď a užij si představení. Brzo tady budou kluci v uniformách s jejich freudovskejma obuškama a daj jim nakládačku.“ Oklepla pár centimetrů popela na omšlý asfalt. „Už jsi snědl to kari?“

„Jo... měl jsem ho k obědu.“

„A co?“

„Vyříd Susan, že bylo moc dobrý. Trochu moc pálivý, ale dobrý.“

„Ty seš *takovej* padavka. Příště jí řeknu, aby ti udělala pořádnou kormu.“

Další pěst zasáhla cíl a tentokrát se k oslavě přidala i detektiv inspektor Steelová, tleskala a křičela: „Paráda! Suprově jsi mu to natřel! Teď ho kopni do koulí!“ Podívala se na hodinky. „Kde sakra jsou ty uniformy? Banda línejch –“

Jako na zavalanou zakvílela v dálce siréna a přibližovala se.

„Hele ho,“ inspektorka ukázala přes parkoviště k přednímu vchodu Turf 'n Track. Na prahu stál mohutný muž, napůl ukrytý ve stínu: okolo pětáctičeti, obličej jako mísa ovesné kaše, chybějící lalůček jednoho ucha, široká ramena a spousta svalů, které se začínaly měnit v tuk. „Vypadá to, že je šéf u sebe. Nezajdeme ho pozdravit, a třeba si s ním vypít šálek čaje a sníst pár sušenek?“

„To bys musela mít kliku. Mně Simon McLeod poslední dobou nabídnul jenom pořádněj kopanec.“

„Dívej se a uč se...“ Svezla se dolů po kapotě auta, ledabyle obešla skupinu rváčů a s rukama v kapsách a veselou melodií linoucí se z našpulených rtů zamířila přímo ke vchodu do sázkové kanceláře. „Dobrý odpoledne, Simone, jak ti dupou?“

Nakrčil nos. „Cejtím slaninu?“

„Ne, chanel číslo pět.“ Steelová se sladce usmála. „Ale podle toho, jak vypadáš, bys měl spíš cejtít pirohy.“ Zastavila se a dloubla ho do břicha.

„Spoustu a spoustu pirohů.“ Kývla směrem ke rvačce. „Tamto jsou tví kámoši? Rvou se o to, kdo tě vyzve k tanci?“

„Vykuř mi.“

„Milá nabídka,“ řekla a zvedla levou ruku s třpytivým snubním prstenem, „ale moje manželka nemá ráda, když si hraju s tlustejma gangsterama.“

Objevilo se první policejní auto a smykem zastavilo na horkém asfaltu. Simon McLeod narovnal zkřížené paže, popošel o pár kroků a zařval: „Táh-
něte odsud, zasraný kretění! Jsou tady poldové!“

Podobaný pavián proměnil něčí nos z masa a kosti na krev a masovou kaši. Muž dopadl ztěžka na zadek a schytl ještě kopanec do hlavy. Ale jakmile vyskočil z auta první uniformovaný policista a trhnutím zápěstí vysunul obušek, byla bitka u konce.

Ti chytří vzali nohy na ramena: pánové Podle kastrolu a Kulhavý hipík zamířili k městskému sídlišti. Tetovanec v kůži vyrazil tryskem zpátky ke kruhovému objezdu. A Laciný pornoherec vzal roha po silnici pronásledovaný uniformovaným policistou, který křičel: „Vrať se sem!“

Pan Masová kaše místo nosu zůstal ležet na zemi stočený do klubíčka a pažemi si chránil hlavu, zatímco se ho Podobaný pavián snažil ukopat k smrti. Policistka z Alfa Jedna Čtyři se do toho vložila s obuškem.

Logan sledoval, jak se Podobanec brání, ale po chvílce bití to vzdává. Steelová měla pravdu: uniformy se o sebe dokázaly postarat samy.

Obrátil se zpátky ke dveřím v očekávání, že se Simon McLeod stále hádá s inspektorkou, ale neviděl ani jednoho. McLeod zřejmě právě dělal z detektiva inspektora Steelové lesbický tatarák. Logan zaklel, vytáhl malou nádobku s pepřovým sprejem a vběhl do dveří.

Ze slunce do srdce temnoty.

Uvnitř byl Turf 'n Track ošuntělejší, než jak vypadal zvenčí. Jediné denní světlo pronikalo dovnitř dveřmi a i to bylo příliš vyděšené, než aby se odvážilo dál než na pár kroků od prahu. Dřevěné obklady stěn byly černé jako plíce kuřáka, pokryté nashromážděným dehtem z nesčetných cigaret. Dvě televize pověšené na zdi nad každým koncem pultu ukazovaly koňské dostihy v Perthshiru s vypnutým zvukem. Dveře do zadní kanceláře byly otevřené.

Třeba Simon McLeod odtáhl inspektorku dozadu a zbavil ji pozemského trápení?

Linoleum na podlaze se Loganovi lepilo k podrážkám, když obíhal pult a –
CO JE SAKRA TOHLE?

Strnul.

Nalevo od něho se ozvalo hluboké basové vrčení. Takové vrčení, které se dere ven přes spoustu zubů a následuje po něm kousání, trhání a běh o holý

život. Logan se pomalu otáčel, dokud nestál tváří v tvář prastarému němec-
kému ovčákovi ležícímu v kostkovaném psím pelechu. „Hodnej pejsek...“
Logan se zamračil. „Moment, není tohle...?“

Ze zadní kanceláře zaduněl Simonův hlas: „Winchestere, drž hubu, kurva!“

Winchester – proboha, ta potvora by měla být už dávno po smrti! Byl starý,
už když ho vlastnil Zoufalec Doug MacDuff. Pes obrátil bílé a usazené oči
zhruba ve směru hlasu svého pána. Pak Winchester zívł, ukázal spoustu vel-
kých hnědých zubů a položil šedivý čumák zpátky na přední tlapy.

V zadní místnosti nenašel Logan přesně tu scénu masakru, kterou očeká-
val. Naproti dveřím stál velký stůl pod vypreparovanou hlavou dvoutuno-
vého rotvajlera jménem Zabiják, posledního známého místa výskytu chyběj-
ící poloviny McLeodova ucha. Stěny zdobila sbírka erotických kalendářů,
která sahala až do roku 1987. Detektiv seržant Steelová listovala jedním
z nich, zatímco Simon McLeod připravoval dva hrnky čaje.

„Zatraceně,“ řekla při pohledu na Miss Březen 1996, „tahle má bradavky
jako špunty od šampusu. Dal by se na ně pověsit kabát.“

Simon jí podal hrnek. „Mlíko, dva cukry.“

„Díky.“ Zkusmo usrkla. „Takže, Simone... proč se ti před krámem rve
banda drogových dealerů?“

„Netuším, o čem mluvíte.“

„Ne?“ Steelová se podrbala na hlavě. „To je ale zvláštní shoda okolností.
Víš, jeden ptáček mi zaspíval, že se do tvýho teritoria snaží vecpat gang
Východoevropanů.“

„Já nemám žádný teritorium. Jsem počestnej obchodník.“

„Jo, jo, a tady Miss Tvrdý bradavky je neurochirurg. Nestojím ve svém
městě o válku gangů, Simone.“

„Vy mě neposloucháte, inspektorko. Já o tomhle nic nevím.“

Steelová přikývla. „No, čistě hypoteticky, kdybyste o tom ty nebo tvůj brá-
cha *přece jenom* něco věděli – řekněme, že oba děláte do výpalného, lichvy,
prostituce a prodeje tvrdějších drog... čistě *hypoteticky*, pověděli byste tetě
Robertě, kdo byli ty Východoevropani?“

Zavládlo ticho.

„Jak jsem řekl, inspektorko, jsem počestnej obchodník. A teď, jestli jste
dopila čaj, můžete vypadnout. Mám práci.““

4

„To šlo dobře,“ řekla Steelová, když vyšli zpátky na slunce. „Jenom nebyly sušenky... Člověk by si myslel, že ‚počestnej obchodník‘ vyštrachá aspoň nějakou suchar, ne?“

Logan pohlédl zpátky předními dveřmi do temného interiéru Turf 'n Tracku. „Jak jsi to sakra dokázala? Myslel jsem, že policii nenávidíš.“

„Bratři McLeodovi se rádi považují za gangstery ze starý školy... No, aspoň Simon, Colin je jenom zatracená gorila. Potkal ses někdy s jejich mámou? Seřezala by jim prdele, kdyby zjistila, že uhodili ženskou.“

„Vzpomínáš, co se stalo Gabrielle Christieový? Přeražená čelist, prasklý žebra, zlomená noha –“

„No jo, ale to přece nebyla ženská. Byla to šlapka.“ Kouř z další inspektořiny cigarety začal stoupat spirálou k jasně modré obloze. „Pro tyhle lidi to není to samý. Prostitutky nejsou ženy, je to majetek. A než něco řekneš, já to vím, jasný? Je to prostě způsob, jak uvažují.“

Předpubertální dav před sázkovou kanceláří se už rozplynul. Stál tam už jen jeden umouněný kluk, který sledoval, jak pana Masovou kaši místo nosu nakládají do hlídkového vozu Alfa Jedna Čtyři.

Dorazila už další dvě policejní auta a jejich bílý lak se leskl na slunci. Na zadním sedadle jednoho z nich seděl Poďobaný pavián, napůl omráčený a potlučený z toho, jak se bránil zatčení.

Druhý policista z Alfa Jedna Čtyři kulhal zpátky po silnici, kalhoty černé uniformy roztrhané na kolena. Vypadalo to, že Lacinému pornoherci se podařilo uniknout.

„Dva ze šesti,“ poznamenala Steelová, opřená o střechu prázdného hlídkového vozu. „To není zvlášť úžasný skóre.“ Chvilku mlčky kouřila a dívala se na Poďobance a jeho oteklý obličej. „Tak jo,“ řekla nakonec a odcvrkla nedopalek, „mrkneme se, co z tý reklamy na beďary vypadne.“

Logan vytáhl telefon. „Zavolám, aby připravili výslechovou místnost, můžeme –“

„Ne tak hr. Na,“ inspektorka sáhla do kapsy a vyndala hrst drobných, „skoč koupit pár nanuků.“

Když se Logan vrátil z obchůdku s potravinami, seděla Steelová na zadním sedadle vozu Alfa Jedna Šest vedle Poďobance. Logan nastoupil z druhé strany, takže ho měli pěkně mezi sebou.

Steelová se otočila přes zatčeného a pohlédla na Logana. „Cos koupil?“

„Jahodový mivvi, pomerančovou maid a čokoládový cornetto.“

Natáhla ruku. „Cornetto – naval.“ Rozbalila kornout, spokojeně si ukousla a promluvila s plnou pusou: „Co ty, Dereku? Dal by sis pomerančovej nanuk? No, radši ne, tloukl by se s tvejma rezatejma vlasama. Tady pro Dereka jahodový mivvi, Lazare.“

Logan mu ho podal, ale Poďobaný pavián alias Derek si ho nevezal. Což nebylo velké překvapení, když měl ruce spoutané za zády.

„Dej ho sem,“ řekla Steelová. Vzala si nanuk a přiložila ho Derekovi na tvář. „A je to, takhle ti to trochu splaskne.“

Derek ze sebe vypravil pronikavé zaskřehotání: „Je to studený...“

„No jo, takhle dopadneš, když se chováš jako blbec. Když někdo zařve ‚Policie‘, buďto se vzdáš jako hodnej kluk, nebo zdrhneš jako grázl.“ Ukousla si ze svého cornetta. „Mmmh mmmf mnn mmmnfmmmmh fmmmmnnt?“

„Myslím, že mi ta zatracená ženská přerazila čelist...“

„To bys nemohl mluvit, ty blbečku. Povídám, s kým jste se to rvali?“

„Bolí mě to!“

„Bude tě to bolet mnohem víc, když nezačneš mluvit.“ Hodila nanuk zpátky Loganovi. „Tady můj seržant rád přiřazuje lidem ruce dveřmi auta. Je to jeho hobby. Jestli chceš, půjdu se vyčůrat, a uvidíme, jestli budeš mít pořád všechny prsty, až se vrátím, dobře?“

„To bylo... no...“ Poďobanec si olízl horní ret. „Byli to fandové Rangers; povídali, že Dons jsou sračky. Nemohli jsme to nechat jen tak...“

„Kdy.“ Steelová pootevřela dveře. „Začni s rukou, kterou si ho honí, Lazare, já se jdu projít.“

Derek pohlédl na Logana. „Nemůžete –“

„Můžu mu zlámat i palce?“

Inspektorka přikývla. „S tím nemám problém.“

„Byla to jenom rvačka! To je všechno. Fotbal. Víte, jak to chodí.“

„Pohraj si i s jeho prstama u nohou.“ Steelová vystoupila na slunce, olízla si ze hřbetu ruky zbloudilou kapku čokoládové zmrzliny a zabouchla dveře auta.

Derek sebou trhl.

„NE, MOMENT! Já ne... já...“ Zavřel oči a roztrásl se. Steelová se vrátila do auta.

„Hoď sebou, Dereku, taje mi cornetto.“

„Snažili se nám říct, že musíme... prodávat pro ně. Víte... místo pro ty... pro který normálně prodáváme.“

„No jo, a kdo to jako byl?“

„Nepamatuju se.“ Derek se zamračil z okénka auta na muže na zadním sedadle Alfa Jedna Čtyři: na pana Masovou kaši místo nosu. „Zasraný polský parchanti. Přijdou si sem, berou nám práci, šukaj naše ženský...“

Logan ho dloubl do ramene. „A dokonce posílaj anonymní dopisy Dereku? Však víš, se spoustou různýho písma a vykřičníků?“

„Co?“

„Kdes byl včera večer?“

„Zašel jsem za Harrym Jordanem a vožrali jsme se. Zeptejte se ho. Udělali jsme si mejdan s... prostě mejdan.“

Steelová mlaskla jazykem. „Doufám, že jsi měl ochranu, Dereku – od holek Harryho Jordana bys mohl chytit různý hnusný nemoci.“ Připleskla mu jahodový nanuk zpátky na tvář. „Tak co, vysypeš, pro koho prodáváš? Stejně jsem to už uhodla.“ Ukázala na zelenožlutý vývěsní štít Turf 'n Tracku. „No tak, Dereku, zahraj to pro jednu chytře.“

Ale Derek neměl v úmyslu měnit celoživotní zvyky.

Pan Masová kaše místo nosu seděl na jedné straně stolu ve výslechové místnosti a opakoval snad potisící: „*Nie mówię po angielsku.*“

Bylo to jediné, co řekl, znovu a znovu: Nemluví anglicky.

Prolhaný hajzl.

Steelová zívla, podívala se na hodinky a pověděla Loganovi, aby zastavil nahrávání. „K čertu s tím.“ Vstala, pak se naklonila přes stůl a zatvářila se výhružně. „Poslechni, zlato, vím dobře, že anglicky umíš – mám svědky, kteří tě tak slyšeli mluvit. Ale jestli ze sebe chceš dělat pitomce, seženeme ti tlumočníka a pak tě šoupneme do chládku za maření úředního výkonu. A výtržnost. A cokoliv jinýho, co mě napadne. Máme tady spoustu nevyřešených vloupaček – jak by se ti líbilo, kdybysme ti jednu napařili?“

„*Nie mówię po angielsku.*“

„Bla, bla, bla.“ Zamířila ke dveřím. „Strč ho zpátky do cely, Lazi. Ráno to zkusíme znova s tlumočníkem. Ty a já to pro dnešek zabalíme a najdeme si hospodu se zahrádkou.“

Byl to nejlepší nápad, jaký Logan za celý den slyšel.

Byla středa půl osmé ráno a ve výslechové místnosti bylo jako v sauně – otlučený radiátor v koutě hřál, přestože venku svítilo slunce. Logan se Steelovou seděli u oprýskaného stolu, oba spálení do růžova od toho, jak

strávili tři hodiny u stolu před hospodou Triple Kirks a popíjeli pivo a bílé víno.

Tlumočnice s tmavými skvrnami od potu v podpaží blůzy se krčila na druhé straně stolu a opakovala další frázi, ze které se Loganovi dělalo zle.

„Povídá, že nic neví.“

Steelová praštila pěstí do umakartové desky stolu. „Dost těch kravin – chci vědět, pro koho dělá!“

Tlumočnice si povzdechla a zkusila to znovu: „*Zapytaća: dla kogo pracujesz?*“

Podsaditý muž s rozpláclym nosem pokrčil rameny a odpověděl huhlavou polštinou. Jeho obličej byl jedna velká modřina křížem krážem polepená náplastmi. Nebyl to pěkný pohled.

„On pro nikoho nepracuje. Je v Aberdeenu na návštěvě u bratrance.“

„Tak proč jsme ho chytili, když se rval před známým podnikem, kde se slejzaj gangsteři? Proč mám dole v cele drogovýho dealera, kterej mi tvrdí, že se ho tady ten pořez snažil naverbovat? Pro – koho – děláš?“

„Kterou otázku mám položit jako první?“

„Pro boha živýho. My víme, že ten parchant umí anglicky –“

Zaklepání na dveře.

Detektiv šéfinspektor nakráčel do místnosti, aniž počkal na pozvání. „Inspektorko, na slovíčko, prosím.“

Tlumočnice počkala, dokud Steelová neodešla z místnosti, a pak se Logana zeptala, jestli je pokaždé tak drsná. „Ona nemá ráda Poláky?“

„Ne když jí lžou.“

„Musíte to vidět z jejich perspektivy,“ tlumočnice kývla na zatčeného.

„Polská policie byla za komunistů noční můra. Sloužila režimu, nechávala nepohodlné lidi zmizet. A po převratu nebyla o moc lepší: zkorumpovaná a líná. Takže tam už nikdo policii nevěří a těžko jim to mít za zlé, ne?“

„Mám jim to za zlý, když...“ Logan zmlkl a zaposlouchal se do zvýšených hlasů pronikajících dveřmi.

Tlumočnice se zatvářila zmateně. „Co je?“

„Pšššš!“ Zvedl ruku, aby ji umlčel. Byli to Steelová a detektiv šéfinspektor Finnie, kteří se hádali v chodbě před výslechovou místností.

Steelová: „V žádným případě! Nejsem –“

Finnie: „To nebyla *prosba*, inspektorko. Byl to *rozkaz*.“

Steelová: „Jsem uprostřed –“

Finnie: „Narušujete probíhající vyšetřování.“

Steelová: „Dělám svoji práci, zatraceně!“

Finnie: „Ne, už neděláte. A jestli s tím máte problém, můžete to probrat s vrchním superintendantem.“

Naštvané ticho.

Steelová: „Dobře. Ten výřečnej fešák je jenom váš.“ Prudce otevřela dveře a zamračila se na Logana: „Balíme. Odvolali nás z případu.“

O tři dny později

Logan se zavrtěl na sedadle řidiče, zatřásl svým výtiskem *Aberdeen Examineru* a řekl: „Čtyři vodorovně: ‚Zapovědět‘. Z, něco, něco, něco, Z, něco, něco.“

Steelová vzhlédla od hloubkové analýzy svého vlastního výstřihu. „Víš,“ řekla a oklepala z okénka spolujezdce malou lavinu cigaretového popela, „myslím, že jsem konečně našla jednu z těchhle věcí, která mi fakt padne.“ Zatahala za ramínko podprsenky, až její obsah poskočil.

Logan se vrátil k novinám – v žádném případě se nehodlal nechat zatáhnout do další debaty o inspektorčině spodním prádle. Byl pátek, za pět minut jedenáct, a paprsky slunce pronikaly listím stromů a vrhaly tančící skvrny světla na retardéry před základní školou v Sunnybank. „Jak dlouho musíme tohle dělat?“

„Dokud toho parchanta nechytíme.“ Steelová nechala svá prsa na pokoji a pohodlně se opřela v sedačce. „Proč vlastně remcáš? Tři dny sedíš na zadku, čteš si noviny a jíš nanuky. To bys radši běhal po oddělení za Žabím ksichtem?“

Na tom něco bylo.

„Ne, trčíme tady denně do čtyř kromě víkendu a v pondělí jsme zase zpátky a před sebou máme další úžasnej tejden nicnedělání.“ Inspektorka dlouze potáhla z cigarety, vyfoukla a zahalila čelní sklo dýmem. „Ne že bysme měli na práci něco jinýho, co? Zasranej Finnie.“

A bylo to tu zas.

„Chci říct, kdo si sakra myslí, že je? ‚Přestaňte vyslychat toho zatčenýho,‘“ napodobila nepřiliš lichotivě šéfinspektora. „Narušujete probíhající vyšetřování. ‚Probíhající vyšetřování, to určitě. Ten parchant jenom chce celou všívou slávu pro sebe.“

Odfrkla si. „A věřil bys, že nechal Podobance Dereka jít s pokáráním? Chytili jsme toho parchanta při činu, když se snažil ukopat někoho k smrti, vzdoroval zatčení a lhal, až se mu od huby prášilo. ‚Musíte to vidět v širších souvislostech, inspektorko.‘“ Chvilku zuřivě kouřila. „Předvedu Finniemu širší souvislosti špičkou svojí zatracený boty.“

„Co by sis dala dneska k obědu? Mohli bychom se stavit pro sendvič nebo –“

„Chci kebab.“ Inspektorka dokouřila cigaretu a hodila nedopalek do otevřené plechovky pepsi, kde zasyčel ve zteplalé tekutině. „Z tý díry v Sandilands.“

A když už tam budeme, mohli bychom se zastavit vedle v Turf 'n Tracku a pokecat si ještě jednou se Simonem McLeodem.“

„Ale Finnie –“

„Finnie může našpulit pusy a políbit mi moji macatou prdel. Od tý pitomý rvačky v úterý máme na pohotovosti už pět polskejch chlápku s rozdrčenýma českama. Někdo na ně vzal kladivo.“ Zaujala teatrální pózu a poklepala si ukazováčkem na spánek. „A známe my někoho, kdo proslul mlácením lidí kladivem s vidlicí na vytahování hřebíků? Mysli, mysli, mysli...“

„Jo, jasný, chápu: Colin McLeod. Ale Finnie –“

„Co je zač, tvůj milenec nebo co?“

„Proč musíš ze všeho dělat –“

Teplý, líný vzduch k nim donesl zvuk školního zvonku – jedenáct přesně. Čas na dopolední přestávku.

„Jdeme na věc.“

Od školy se rozlehl křik a pak se na slunce vyřítilo stádo pěti až sedmiletých dětí oblečených ve standardních šedomodrých uniformách, pevně rozhodnutých vyždímat z těch patnácti minut svobody, co se dá.

„Máš něco?“ zeptala se Steelová.

Logan se rozhlédl po ulici. „Nic. Vypadá to... počkej chvilku... modrá toyota Yaris – tamhle, zrovna zastavuje. Vidíš ji?“

Inspektorka se předklonila na sedadle a pohlédla přes čelní sklo na malé auto pocákané bahnem. Řidič vystoupil a došel k plotu hřiště. Běžová pleťená vesta, šedé vlasy, rozčuchaný knír.

„Už bylo načase, zatraceně.“ Steelová se vyhrabala ven do teplého dopoledne a s rukama v kapsách se vydala kolíbatým krokem po ulici.

Logan zamkl auto a následoval ji. Na poslední chvíli přeběhl vozovku, aby se k tomu chlapovi mohl dostat z druhé strany.

Ne že by si jich muž v běžové vestě všiml, byl příliš zaměstnaný malou holčičkou, na kterou se usmíval přes plot. Blond vlásy, copánky, velké modré oči.

„Víš,“ řekl muž a rukama se při tom hrabal v kapsách kalhot, „můj pes je moc nemocný a nemůže se postarat o svoje štěňata. Není to smutné?“

Holčička přikývla.

„Chtěla bys je vidět? Třeba by sis mohla vzít jedno domů? Líbilo by se ti to?“ Přehrabování v kapsách se stále zrychlovalo a na čele mu vyrašil pot. „Chtěla bys vidět moje... ach bože... štěňátka?“

„Proboha, Rory,“ řekla Steelová a opřela se o mužovo auto, „nepřipadá ti to trochu otrepaný?“

Rory se rychle postavil a hodil přes plot hřiště hrst malých papírových obalů. „Já nic neudělal! Nemůžete mi nic dokázat, já –“

„Jo, pěkněj pokus. Incident v Primrosehill Drive. Vypadá to na domácí konflikt. Nemám žádné volné hlídkové vozy a vy jste nejbliž, tak –“

Steelová se ušklíbila. „Je mi líto, Dougie, ale jsme v Altens, na kilometry daleko, budeš muset najít někoho jinýho.“

„Vy nevíte, že tahle nová auta mají v sobě GPS? Vidím vás tady na monitoru: Sunnybank Road.“

Ticho.

„Sakra.“

„Takže: Primrosehill Drive. A hodte na střechu maják, soused hlásil křik vycházející z protějšího domu.“

Steelová to zkusila ještě jednou. „Ale my jsme zrovna naložili zatčenýho –“
„Nějakýho chudáka tam nejspíš právě vraždí a ty mi tvrdíš, že na něj nemáš čas!“

Steelová sundala palec z tlačítka pro vysílání a ulevila si slovy, ze kterých by se začervenala i sociální pracovnice. „Tak jo, už jedeme. Spokojenej?“

Logan nastartoval auto a potlačil sarkastickou poznámku.

Primrosehill Drive tvořila zaoblená řada velkých dvoudomků s rozlehlými zahradami a terénními auty opékajícími se na slunci na příjezdových cestách. Logan vypnul sirénu a znovu se zeptal Steelové na adresu.

Zamžourala na ulici. „Tady, nalevo: to je ono. Vypadá to jako staveniště.“

Dvě patra šedé žuly, skoro neviditelná za lesem lešení a plachet. Zahrada byla domovem míchačky na beton, malého bagru, hromady šterku a jasné modré přenosné kadibudky. Na ulici před domem stál otlučený zelený kontejner a zátaras z prken bránil komukoliv zaparkovat před domem. Logan zastavil tak blízko, jak to jen šlo.

„Co teď?“

Steelová ho poplácala po paži. „Co myslíš? Vlítáme tam a zachráníme situaci. Fotky v novinách. Medaile. Tanečnice.“ Obrátila se na sedadle a dloubala do Roryho. „Ty zůstaneš tady. Ani se nehneš. Jestli zjistím, že sis třeba jen prdnul, když jsme byli pryč, uříknu ti koule škrabkou na brambory. Jasný?“

Vytáhla pouta, jeden konec zacvakla na Roryho pravém zápěstí, a pak ho táhla dopředu, až byl zlomený v pase v prostoru pro nohy.

„Hej!“

„Nefňukej pořád.“ Protáhla pouta pod kovovou vzpěrou pod sedadlem a nasadila je na druhé zápěstí. Nemohl se ani pohnout.

„Tohle určitě není nutné, inspektorko, víte přece, že bych nikdy –“

„Sklapni, než si to rozmyslím a zamknu tě do kufru.“

Znova strčila do Logana. „Na co čekáš?“